

כוכבים

הנביאים לא שיקרו

לפני 2638 שנה ירד סנחריים, מלך אשור, בפעם השנייה לארץ-ישראל, להעניש את מלך יהודה הסורר שנכנע לו במסעו הראשון בארץ, אך בגד בו. כשי הופיע המחנה האשורי העצום בשערי ירושלים נפל לב המגינים. רק איש אחד, ישעיהו בן אמוץ, נביא לפי מקצועו, יעץ למלך לבל ייכנע: כוח עליון יבוא להצלתו.

בלילה קרו דברים מוזרים. כשהסתכלו המגינים על החומה, עם אור הבוקר, אל עבר המחנה האשורי, לא האמינו למראה עיניהם. כדברי התנ"ך: "ויהי בלילה ההוא, ויך מלאך ה' במחנה אשור, מאה שמונים וח' משה אלף; וישכימו בבוקר, והנה כולם פגרים מתים!" מאז אותו יום חקרו והירהרו המלומדים מה קרה באמת באותו לילה. מעטים פיקפקו בעצם המאורע, מכיון שסנחריים, מלך שאהב את ההתפארות וחרת את דבר נצחונותיו על טבלאות למזכרת הדורות, שתק שתיקה מוזרה על הנעשה באותה מערכה.

היו שהסבירו כי מגפה נוראה, אולי הדבר, פשטה במחנה האשורי. אולם הסבר זה לא היה משכנע ביותר. גם המגפה הנוראה ביותר אינה מסוגלת לקטול רבבות בלילה אחד. היא מתפשטת מאיש לאיש, לסתות במרצת ימים. אם לא שברעות. מקור ההסבר הזה בדברי הרודוטוס, ששמע מפי המצרים כי סני חריב הושמד בשעה שאיים על גבולות מצרים, וכי המצרים הקימו לכבוד המאורע דמות של אליל המת זיק בידו עכבר. העכבר הוא, כמובן, נושא חיידקי הדבר.

בפי המצרים עצמם היתה סברה משלהם: רבבות עכברים ירדו על המחנה האשורי, כרסמו את חוטי הקשתות. האשורים, שראו בכך סימן רע, נסו בבהלה. ואילו ישעיהו אמר: "הנני נותן בו (בסנחריים) רוח..." אולם גם הסבר זה לא היה מובן ביותר. עד שבה עמנואל חליקובסקי, מלומד יהודי אמריקאי, ושבר את הביצה של קולומבוס: הרוח היתה באמת רוח. אומר חליקובסקי, בספר מהפכני ההופך על פיה את כל התיאוריות של דרווין: בשנת 687 לפני הספירה (הנוצרית) התנגש כדור-הארץ עם הכוכב מאדים, דבר שגרם לשרשרת של שואות בכל רחבי בי העולם.

כוכבים מתנגשים. השמש זורחת במזרח, שור קעת במערב. כדור-הארץ מסובב אותה 365 יום, 5 שעות, 49 דקה ו-46 שניה. ציר כדור-הארץ פונה אל כוכב-הצפון. אלה עובדות. האם היו כך מאז ומעולם? אומר חליקובסקי: לא. בתקופה לא רחוקה זרחה השמש במערב ושקעה במזרח, לשנה היו רק 360 יום, ציר העולם פנה לכוכב אחר.

ביוקם אין חוקים קבועים. המאדים מסתובב ב-24 שעות ו-37 דקה, כמעט כמו כדור הארץ. אולם הכוכב צדק, הגדול פי 13 מכדור הארץ, מסתובב ב-9 שעות. כל כוכב מסתובב בכיוון שונה, בנתיב בלתי קבוע. לכל כוכב גודל שונה (גודל המאדים כששית כדור הארץ, צדק גדול פי 8750 מן המאדים). על המאדים יש "תעלות", לירח יש מכתשים, לכדור-הארץ אוקיינוסים מאירים, לנוגה עננים מבריקים, לצדק יש תגורות וכתמים אדומים, לשבתאי יש טבעות.

תמונת היקום לפי חליקובסקי: שום דבר אינו קבוע. כוכבים נודדים, מתנגשים איש ברעהו, נמשכים זה אחר זה. פעמים בהיסטוריה של התרבות האנושית (כ-6000 שנה) התנגש כדור-הארץ עם כוכבים אחרים (פעם ראשונה עם נוגה, פעם שנייה עם מאדים) והחיים ניצלו רק בנס, אחרי שואות נוראות. והעיקר: אין כל סיבה מדוע לא יתנגש כדור-הארץ שנית עם כוכב אחר, יתנפץ לאלף רסיסים.

מלכים אכלו בתיאבון. חליקובסקי מתחיל בחקירתו בכמה עובדות שנשארו סתומות בעיני אנשי המדע.

עובדה מספר אחת: תקופות הקרת. לפני כמה אלפי שנים היו שטחים גדולים של גרמניה, רוסיה, ארצות הברית מכוסים ע"י גושי קרח עצומים. אנשי-המדע ניסו להסביר את הדבר בסיבות שונות: שינוי הדרגתי של ציר העולם, נתיב שונה לגולפשטרום. אולם איש מהם לא ענה על שאלה אחת: גושי קרח אלה יכלו להיווצר רק אם כמות אדירה של מים התאחדה ואח"כ הצטננה באופן פתאומי. לכך יש רק הסבר אחד, המת קבל על הדעת: שואה עולמית, שחוללה את הפלא. עובדה מספר שנים: בצפון סיביר נמצאו גופרי תיהם של מספר רב של ממוטות. אלה היו מפותחות יותר מן הפילים הנוכחיים, לא נוצחו, איפוא, במלחמת-היקום. כשנתגלו הגופות אכלו אותם כלבים בתיאבון, לא קילקלו את קיבותיהם. הבהר היה טרי, בקיבות הגופות נמצאו עשבים, המוכיחים כי מתו ממת פתאומי, וכן צמחים מסוימים שאינם צומחים כיום באותו אזור.

אנשי-מדע הסבירו כי הממוטות מתו בהדרגה, כשי אקלים ארצם נעשה קר יותר. אולם מצב הגופות מר כיון כי שינוי אקלים זה בא באופן פתאומי, כי הגור פות כוסו מיד עם מותם ע"י גושי קרח. שנוי כזה יכול היה לבוא רק ע"י השתנות ציר העולם.

עובדה מספר שלוש: בכמה מקומות בעולם נמצאים סלעים שהם זרים באותם מקומות, ואשר איש אינו מבין כיצד הגיעו לשם. על ראש הארץ נמצאו סימנים המוכיחים שהיו פעם בתחתית האוקיינוס. כל העובדות לא הוסברו. חליקובסקי מנסה להסביר אותן בעזרת הפולקלור של עמים שונים, רחוקים זה מזה — התנ"ך, אגדות



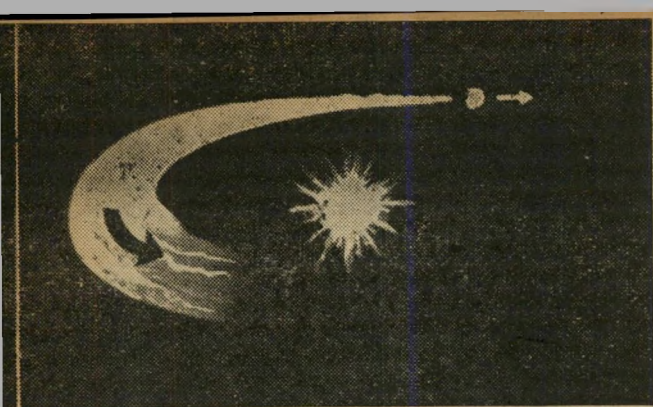
„ויצא מלאך ה' ויך במחנה אשור..."



„וה' השליך עליהם אבנים גדולות..."



„שמש בגבעון דם, וירח בעמק אילון..."
צבא אלוהים הוא...



כדור-העולם מתנגש בנוגה:
בין ראש וזנב

במקסיקו, ומסקנה נועזת נפט בחצי-האי סיני ובו ואביהוא לפני ה' בהקריבו „ותפתח הארץ פיה ותבני ה' ותאכל את החמשים מגיין בא הנפט? הוא הזנב של כוכב-שביט מ שאין בו חמצן, אין הוא מוספירה המכילה חמצן מתחיל בוצר הזנב. אם כן חלק האוכל את החמצן? נזול, חודר לפנים כדור בכל רחבי העולם קיי ארוכה. בתנ"ך היא אחת שרדו בספירוסים המצרי דיאנים, בעלילות גלגמש הסינים. כדור-הארץ התי שונק לקראתו. האדמה ה



טכס אכ השבויים הו



כהן אינדיאני מראה הלילה א

מים הפכו לדם. אולם לא זו היתה ההתחלה. ההתנגשות לא היתה פתאומית. קדמו לה אותות ומופתים. כשהתקרב הכוכב-הנוגה, נגע בכדור-הארץ לראשונה זנב-האדים שלו. אבק אדמדם צבע את האגמים והנהרות. „הנהר הפך לדם" מת אונן פפירוס מצרי. והתנ"ך אומר: „ויהפכו כל המים אשר ביאור לדם." אגדה דומה שררה בפי היוונים „הים של דם בקע מן ההר" בתראקיה, הפינים „חלב אדום", האסטארים „הדם צובע את העולם בצבע אדום". ים סוף, המצ" טיין בצבע כחול עמוק גקרא „הים האדום". בקיצור: התופעה היתה שווה בכל העולם, אולם כל עם הנציח אותה בשם המקומות הקרובים לו ביותר.

אחר כך ירד אבק שחור על הארץ, שהתקרבה יותר ויותר לכוכב הנוגה, (והיה לאבק על כל ארץ מצרים והיה על האדם ועל הבהמה כשחין פורח), מטר של אבנים „ברד כבד מאד, אשר לא היה כמוהו במצרים למן יום היווסדה... וירד עליהם הברד ומתו..." (האבנים לא ברד, כמובנו החדש, אלא אבנים חמות) היו מלחות שאגה גדולה („ורב מהיות קולות אלוהים").

נפט נופל מן השמים. הברד לא ירד לבדו. „ואש מת" לקחת בתוך הברד..." חליקובסקי מגיע ל" הנחה נועזת: ל" המקומות בעולם, בהם שרדו אגדות דומות על האש שנפ" לה מן השמים, קיי מים כיום שדות-נפט. יש נפט במצרים. יש נפט בערב. יש נפט באיראן, שם נקראו מאמיני זאראטוסטרא „מערצי-האש". בקר קז נולדה אגדת פרו מתיאוס, שהוריד את האש מן השמים ונק שר בעוזן זה אל הדי סלע, ושהיה (לדברי אוגוסטינוס) בן-דורו של משה. יש נפט